

101225 Julotta Björn Helgesson

Jag bär bud om en stor glädje. Sådan var ängelns hälsning till de förskräckta herdarna. För länge sedan, långt ifrån ett snötäckt Örebro. Glädje, lycka, salighet, ord vars innebörd vi alla vill drabbas av. Glädje är personlig. Det är enskilda människor som upplever den eller inte upplever den. Du, jag. Den kan vara allvarlig och stillsam eller porlande och yvig. Men den är din eller min. Inte allmän. Vi kan alla känna igen den när vi själva är uppfyllda av den.

En stilla glädje upplever jag när mina skidor glider fram över ospårad snö uppe i Kilsbergen. Det har börjat mörkna och stjärnorna lyser redan. När jag stannar upp känns kylan mot kinden och det är alldeles tyst. Samma goda känsla infinner sig när min dotter långsamt somnar i sin säng och jag ligger bredvid henne och känner hennes andedräkt mot samma kind. Känslan är släkt med den som infinner sig när jag tillsammans med några andra var onsdagskväll sitter tyst här i kyrkan och mediterar och tyst i mig självupprepar Jesu namn: Kristus Jesus, Kristus Jesus. Den mer porlande glädjen känner jag mitt under snöbollskriget i trädgården eller tillsammans med en några goda vänner på någon av stadens pubar. Eller varför inte under församlingens gemensamma julfirande igår när 130 människor dansade runt granen i församlingshemmet. Den glädjen är släkt med den starka lovsången under midnattsmässan i en sprängfylld kyrka. Glädjen spänner över många känsleregister. Känslorna är mina privata och samtidigt allmänmänskliga. Du har säkert lite annorlunda glädjereferenser, men de är ändå släkt med varandra.

Ängeln som kommer till herdarna berättar att den bär bud om en stor glädje för hela folket. Och visst är det så att samtidigt som glädje är personlig finns det orsak att känna glädje som kan vara gemensam, som kan gälla alla människor. Den känslan finns inte mist i livet kontraster. Som när freden kommer efter ett långt krig eller vårens första värme på kinden efter en ruggig vinter. Mätnad efter hunger, mötet med en vän. Förväntan kan vara kollektiv. Förmågan att ta emot och känns glädjen varierar från stund till stund och den är personlig. Jag kan inte leva på någon annans känsla. Känslor som inte delas kan kännas som ett hån. Andra gånger kan delade upplevelser föda gemensamma känslor. Som att sjunga eller arbeta tillsammans.

Ängeln bär bud om en stor glädje. En kollektiv glädje som gäller alla. En frälsare har fötts. Så obetydligt är det lilla barnet för alla utom för föräldrarna men ändå är det han som bär hela tillvaron. Jesus är verkligen goda nyheter för varje människa. Han hör till gruppen av objektiva goda nyheter. Släkt med Fred, vår och mat. Han är paketet som väntar på att öppnas. Vårsolen som väntar på att jag ska öppna dörren till mitt rum. Han väntar på att tas emot, att förlösas, födas i våra liv. Och han är inte långt borta från någon människa. Inte heller från dig eller mig. Den vuxne Jesus fråga följer oss från julen och framåt: Vem säger du att jag är: Gud eller galning. En dekoration i kommersen, en stämningshöjare vid krubbspelet eller den djupaste meningen i ditt liv. Frågan är öppen. Självt vill jag också idag ta emot honom i min bön, i mitt hjärta och i mina val. Herdarna får möta ängeln, budbäraren, som kommer med glädjebudet. De väljer att gå iväg till stallet och hälsa Jesusbarnet. Deras tro gestaltas av deras fötter. Ingenting är sedan som innan. Också vi får ett par årtusenden efteråt höra ängelns bud. En objektiv glädje som väntar på att också för oss bli personlig ropas ut. Hela tillvaron stämmer in i lovsången som försäkrar att kärleken är starkare än döden och att vår djupaste längtan inte är en illusion. Vi är utvalda. Också till dig och mig är handen utsträckt genom seklen.

**Olaus Petri
församling**

Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem han har utvalt.